

II.

Градове богати
Ти ги не владѣйшъ,
Съ монументи злати,
Съ мраморни палати
Ти не се гордѣйшъ.

Но всякъ връхъ усея
И всяка скала
Показватъ броя
На толкова боя
И славни дѣла.

Тебъ те не смърсява
Ни тиранъ, ни робъ,
Врага въ тебъ не влява,
Влѣзни ли? тогава
Ти му ставашъ гробъ.

Турчина трепери
Отъ ужасъ, позоръ.
Колчемъ съ безъ се мери
И вѣчно се пѣри
Снѣжний Дормиторъ!

III.

Нивга не щѣ идѣ
Въ родната земля
На славний Пелида,
Дѣ на Леонида.,
Почива праха;

Та с' гласъ тихъ и жаленъ
Да прикажѣ тамъ

Нашъ животъ страдаленъ
Наший бунтъ печаленъ
Наший ядъ голѣмъ;

Защото гласа ми
Ако бжде чутъ,
И изъ гроба стане
Съ своето знаме
Нѣкой герой лютъ,

И поглѣдъ сѣрдито
Въ мене като впий,
С' дума грѣмовита,
Той грозно попита:
Колко бѣхте вий?

IV.

Но ти земя бѣдна
На такъвъ въпросъ
Нѣма да си блѣдна,
Да дадешъ си врѣдна
Отвѣтъ гордъ и простъ.

Ти можешъ показа
Твоя народъ голъ
Безъ ядъ, безъ умраза,
Ти можешъ му каза.
Имамъ Вучи Долъ; . . .

Двайсетъ Термопили
Имамъ азъ до днесъ!
И прѣдъ твойтъ сили
Би се зачѣрвили
Спарта, Ахилесъ!